

der ingen sultne Børn sidder i Skolerne; ja, hvis jeg skulde raade og kunde magte Opgaven, skulde der ingen Steder sidde sultne Børn, og jeg tror, at mange med mig er af den Mening. Men her drejer det sig altsaa om Skolebørn, og det er vel navnlig Hensynet til deres Oplærelse, der gør sig gældende, og naturligvis er det rigtigt, at et sultent Barn er daarligt egnet til at modtage og faa Udbytte af Undervisningen. Imidlertid skal jeg, som sagt, ved denne Lejlighed ikke komme ind paa Enkeltheder, da vi har debatteret Sagen saa tidt, og jeg i det væsentlige er enig med Ordføreren for Forslagsstillerne. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa og roste min Velvillie i denne Sag, ja, han kaldte for Resten paa min Bistand, men jeg kan kun beklage, at han alligevel saa udførligt kritiserede det Lovforslag om dette Emne, som sidst forlod Folketinget; thi det Lovforslag, som han kaldte et Kompromisforslag, og som for saa vidt ogsaa var det, som det samlede alle Partier om sig, havde jeg bidraget en hel Del til, og jeg skønner ikke rettere, end at vi maa nogenlunde samme Vej ud, hvis vi skal naa et Resultat. Men jeg skal ikke komme ind paa alt dette, thi jeg tror ikke, det fremmer et Samarbejde om Sagen. Lovforslaget bliver vel henvist til Udvalg, og saa kan vi jo forsøge, om vi kan komme overens i den Retning. Jeg skal ikke paastaa, at det skal være Forslaget fra 1912, maaske kan jeg selv ved at gennemgaa det, som er kommet frem senere, paa visse Omraader blive bedre oplyst, end jeg var den Gang, og i det hele taget kan der foreligge Oplysninger baade fra Ind- og Udlandet, som vi ikke den Gang kendte. Jeg vil takke den højtærede Kultusminister for hans Velvillie overfor Lovforslaget; selv om han ikke saa stærkt udtalte det, laa der, synes jeg, i hans Ord eller mellem dem en Forstaaelse af, at dette Lovforslag i nogen Grad maa ændres, hvis det skal have Udsigt til at blive Lov, og det er jo det væsentlige; thi om Forslaget er nok saa ideelt, hjælper det ikke Børnene, naar der ikke kommer en Lov ud deraf. Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet ogsaa jeg giver Lovforslaget min Tilslutning, men ganske vist under Forudsætning af, at det, hvad jeg tror vilde være det heldigste i alle Retninger baade for Børnene og Kommunerne, under dets videre Gang gennem Rigsdagen ændres i alt Fald i nogen Grad i Retning af det Lovforslag, som ved tre-

die Behandling den 20. April 1912 blev vedtaget i Folketinget, saa vidt jeg husker, enstemmigt med 70 Stemmer.

Ivar Berendsen: Det, som i Aaret 1912 efter mange, mange Aars forgæves Forsøg bragte Skolebespisningen ud over det døde Punkt, var, at Sammenkoblingen mellem Skolebespisning ved kommunal Foranstaltning og Skolebespisning ved privat Velgørenhed blev ophævet gennem enstemmig Beslutning af Folketinget.

Siden da har Sagen oppe i Landstinget staaet særdeles fast uden at rokkes af Stedet, og jeg indrømmer, at naar jeg fra Tid til anden har faaet Skrupler med Hensyn til min almindelige Opfattelse af de toneangivende Stemninger oppe i Landstinget overfor social Lovgivning og har spurgt mig selv, om jeg muligvis ikke saa vel strengt paa disse Stemninger — thi jeg skal indrømme, at jeg ser meget strengt paa dem —, er min Samvittighed fuldkommen faldet til Ro ved, at jeg har læst Forhandlinger vedrørende den sociale Lovgivning som dem, der har været førte Aar for Aar angaaende denne Lov. At det virkelig er lykkedes at slæbe denne Lov, som er vedtaget enstemmigt i Folketinget, gennem to Samlinger blot ved at lægge den i Udvalg og lade den blive der, har i alt Fald givet mig en Harne, som baade har været stor og god og sund.

Det radikale Partis Stilling med Hensyn til Skolebespisningssagen er selvfølgelig den samme, som den har været, saa længe Partiet har eksisteret. Partiet er villigt til at yde sit Medarbejde til Fremme af denne Sag. Det er ikke Partiets Skyld, at denne Lov er blevet en Skolebespisningslov, vi har tværtimod gjort, hvad vi kunde, for at hindre det, thi vi finder ikke, det er rigtigt. Vi finder, at Spørgsmaalet i Virkeligheden ikke er et Skolespørgsmaal, men et almindeligt Børnespørgsmaal, men vi har allerede for Aaringer siden højet os for den almindelige Opinion i den Henseende, og vi agter heller ikke at forsøge at trække os tilbage fra det Standpunkt, men vil være med til fortsat at behandle denne Sag som en Skolebespisningssag.

Det havde, hvad den højtærede Kultusminister bemærkede, maaske været rigtigere, om Forslagsstillerne havde holdt sig til Vedtagelsen af 1912, saaledes som deres Meningsfæller i Landstinget gjorde i Fjor. I saa Fald vilde Lovforslaget uden Udvalgsnedsættelse sandsynligvis meget hurtigt og paa ny med Enstemmighed være